

Kozák László

IRODALMI MÚZEUM

Fehérné valaki másról beszélt,
holott – Zsukától tudjuk – a kávéházban
az ő kedvese, a visszahódítandó, esett
a csodálkozástól a mázoló ponyvájába.

Halász feltápáskodott, pezsgőt rendelt
nekik, ő pedig lovagot Adélnak, utazik.
Miközben halkán játszottam a zongorán,
mögöttem már-már botrányos danolászás.

Balkay játszotta Adyt, mérgesen csattant:
ki nem állhatom az úgynevezett úrinőket –
kérette magát, hosszan, a találkozás előtt.
– Hallottam már magáról, mosolygott Adél.

A hangja mély volt – Zsukától tudni –,
akkor még nem dohányozta el, míg Fehérné
csak a hajnalra emlékezett: Adyék mögött
lépdelt Halással, lemaradva, boldogan.

Zsuka leírta, második kiadás, betartotta
a megállapodást Fehérnével szemben. Adél
valóban utazott, Ady elkísérte egy darabon:
Váradon három napig senki sem látta.

A múzeumban, múzsák között, a danolászós
is bemutatkozott: Zsuka férje vagyok.
Az egész történetből kiviláglik Fehérné.
Ott ül, az övé volt mindig is Halász.

Rapai Ágnes

ROSSZ LEMEZ

már annyit vártam nem tudom
a postaládát mért lesem
és szívdobogva mért nyitom
már annyit vártam nem tudom